

[Ann-Carina Ingemann]

Lige muligheder i undervisningen på de videregående uddannelser har i og for sig slået ret kraftigt igennem; det oplever jeg selv i hverdagen, fordi jeg er under uddannelse. Pigerne i f.eks. gymnasiet og hf og på efg har forstået at spænde rundsave på albuerne og deltage aktivt på lige fod med de mandlige studerende.

Men – og der er et stort men – det hænger bl.a. sammen med, at disse uddannelsessteder har formået at skabe et miljø, hvor man kan føle sig tryk, og derfor tør pigerne også godt tage del i debatten.

Men jeg er bange for, at situationen ser anderledes ud, når pigerne eller kvinderne skal ud og stå på egne ben og søger ind på forskellige virksomheder. Diskriminationen af kvinderne tror jeg fungerer derude i bedste velgående.

Derfor tror jeg heller ikke så meget, man kan lægge skylden på folkeskolen og mellemuddannelserne og de videregående uddannelser. Jeg tror, de har opfattet, hvad det drejer sig om, men det er den gammeldags, borgerlige mentalitet, der hersker, specielt i de private virksomheder. Det er den, vi skal af med, og det er dér, hunden ligger begravet.

Ligestillingen er formelt accepteret. Det vil sige, at der er ingen direktør f.eks., der tør gå imod. Direktører og andre arbejdsledere er jo snu nok til ikke at kommentere ligestillingen yderligere, uanset hvad de så end mener personligt, fordi de godt ved, at de har magten i deres egne hænder, og det er dem, der i sidste ende bestemmer, om det så også skal fungere i praksis.

Nu har jeg talt om de kvinder, der er så heldige at have påbegyndt en uddannelse, og om de problemer, de kan støde ind i. Men der findes jo også en stor gruppe kvinder, som jeg egentlig synes det er vigtigere at beskæftige sig med. Det er de kvinder, som har haft en kort skolegang og derfor står i en totalt håbløs situation. Disse kvinder skal kunne vælge imellem nogle uddannelses tilbud, som skal være udformet efter deres egne forudsætninger og indlæringsønsker. Disse kvinder skal vi støtte fuldt ud, så de har en mulighed for at komme videre og få en menneskelig beskæftigelse.

Den situation, de befinder sig i, er jo ikke selvskabt, men vores samfund i dag er bygget så råt og udemokratisk op, at der reelt ikke findes lige muligheder. Nogle når ikke så langt i deres uddannelsesforløb. Det kan der være mange

grunde til, både sociale og økonomiske og miljømæssige årsager, men der kan sandelig også ligge det i det, at nogle simpelt hen ikke ønsker at gå denne vej, men i stedet hellere ønsker at bruge deres kræfter på at leve et liv, hvor så mange andre ting kommer i hovedsædet. Der tænker jeg ikke så meget på husmorrollen, som hr. Bjørn Elmquist nævnede. Jeg tror, kvinderne også har en forstand, der rækker ud over enten at uddanne sig eller fungere som husmor.

I bemærkningerne til forslaget kan man bl.a. læse, at kun halvdelen af den kvindelige arbejdsstyrke har gennemført en uddannelse overhovedet, og at kvindernes dårlige uddannelsesbaggrund og dermed manglende forudsætninger for en faglig uddannelse er årsagen til kvindernes lave deltagelse på de traditionelle arbejdsmarkedsuddannelser.

Bemærkningerne til forslaget synes jeg helt klart dokumenterer, at der er behov for at give disse kvinder særbehandling og al den støtte, de har brug for. Derfor støtter Fælles Kurs forslaget.

Formanden:

Hr. Glønborg for en lidt forsinket kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Jeg beklager, at jeg ikke var hurtig nok efter fru Kirsten Lees indlæg, men siger tak for, at jeg lige må komme til nu, for jeg er nødt til at svare fru Kirsten Lee, at naturligvis har jeg ikke på nogen måde vendt mig imod, at vi skulle yde en indsats for at gavne de kvinder, som vil have deres plads på arbejdsmarkedet mere eller mindre frivilligt. Naturligvis skal vi hjælpe dem og gavne dem, og når jeg siger, vi skal fjerne alle barrierer, så ligger der naturligvis deri et klart tilsagn om medvirken til alle former for hjælp.

Og så vil jeg gerne sige, at udtrykket »min kone er forsørget« bryder jeg mig ikke om. Mænd eller kvinder, som har deres arbejde uden for hjemmet, kunne naturligvis ikke udføre det arbejde, hvis ikke der også blev udført et stort og betydningsfuldt arbejde i hjemmet. Det er en form for arbejdsdeling mellem to mennesker, som tilbringer deres liv sammen, og den skal de have lov til at lave som de vil.